

Regió7, 04/05/26

"Soc 'Trementinaira' com la besàvia i ho escric amb 'a' perquè em dona la gana"

Olga Domingo de Bellver de Cerdanya recull la saviesa familiar sobre plantes i herbes remeieres i es reivindica en un llibre manual que esdevé un èxit a la comarca

La trementinaira Olga Domingo / MIQUEL SPA

Olga Domingo és **'trementinaira'** i divulgadora del **coneixement tradicional** de les **plantes** al Pirineu i ha convertit aquesta pràctica en el centre de la seva vida després d'un canvi radical que la va portar a deixar enrere el sector de la restauració. Explica que la decisió va ser fruit d'un procés llarg i meditat, en què va acabar deixant un negoci que funcionava però que ja no encaixava amb la seva manera de viure: "Vaig decidir que plegava i que em dedicaria a allò que realment m'agradava". També recorda que el moment no va ser fàcil perquè implicava renunciar a una estabilitat econòmica, però ho va tenir clar: "N'estava cansada. Tenia feina i clients, però no era la vida que volia".

Pel que fa a l'ús de la forma “trementinaira” amb **a**, ho defensa com una decisió personal i conscient vinculada a la seva visió de la llengua i la tradició. En les seves paraules: “Ho escric amb 'a' perquè em dóna la gana”. I afegeix una reflexió més àmplia: “L'ortografia i la llengua són coses que hem inventat els humans i són relatives”. Amb aquesta elecció, vol remarcar també una manera de reivindicar la llibertat d'expressió i una connexió amb la llengua oral i popular, que considera igualment legítima dins del patrimoni cultural.

El seu vincle amb el món de les trementinaires li ve de família, ja que la seva **besàvia** que era d'Ossera s'hi havia dedicat i a casa sempre s'havia viscut envoltats de plantes, muntanya i remeis tradicionals. Ella mateixa ho resumeix dient: “És un mode de vida que portes a dins”. Domingo defensa que el seu aprenentatge no prové de la teoria sinó de l'**observant** directa de la **natura**, i afirma: “La meva gran mestra és la natura. Aprenc observant, olorant, tocant i escoltant, com es feia abans”. Des del seu punt de vista, aquest coneixement s'està perdent perquè la societat ha deixat de relacionar-se amb l'entorn de manera directa: “Abans la gent sabia llegir el bosc. Ara només copiem informació”.

Olga Domingo, que ha escrit un llibre manual sobre la tradició remeiera / MIQUEL SPA

Des de casa seva, als Torrents, imparteix **cursos** de formació en **plantes** i saber tradicional que s'allarguen diversos mesos i que

combinen treball pràctic i contacte directe amb el territori. Explica que no es tracta només d'identificar plantes sinó d'entendre una manera de viure: "El que faig no és només ensenyar plantes, sinó transmetre valors, respecte pel cicle natural i consciència del que som". A aquests cursos hi assisteix gent d'arreu de Catalunya i fins i tot de fora de la comarca, fet que ella interpreta com una mostra de l'interès creixent per recuperar aquests coneixements.

Domingo considera que el seu treball forma part d'una tasca més àmplia de recuperació cultural i identitària. Critica la pèrdua de les **arrels** pròpies i la fascinació per sabers externs mentre es desatén el coneixement local: "Tenim una riquesa enorme que hem oblidat, les nostres padrines ja sabien treballar amb les plantes i amb la natura". En aquest sentit, defensa que la seva feina busca reconnectar amb aquesta tradició i fer-la útil avui.

Un llibre que és un èxit a la Cerdanya

"Aprenent de tramantinaires": el llibre que reivindica la saviesa ancestral de la natura és el seu nou projecte editorial. L'obra recull la seva manera d'entendre la natura i el llegat de les trementinaires, i s'allunya del format acadèmic per apropar-se a una experiència vital i sensorial. Ella mateixa ho defineix així: "No és un llibre només per identificar plantes, és una manera de viure i de sentir el bosc". També insisteix que escriu des de la intuïció i l'experiència directa: "Jo escric tal com surt, com es feia abans".

Amb tot plegat, Domingo reivindica una manera d'entendre la vida més connectada amb la natura i amb el llegat dels avantpassats, i resumeix la seva filosofia en una idea central: el coneixement no s'ha de guardar, sinó transmetre. "El que importa és la llavor que deixem", afirma, convençuda que aquesta transmissió és el que dona sentit a la seva feina i al seu projecte vital.